

předpisů o otázce, o kterou jde. Haagská konvence ze dne 12. června 1902 o úpravě soudnictví ve věcech rozvodu a rozluky manželství nebyla ratifikována ani v Rakousku ani v Československu. Otázka, zda rozvodový rozsudek vydaný v tuzemsku o manželství cizozemců bude mít právní účinek v domovském státu manželů a zda tam bude vykonatelný, jest bez významu pro otázku příslušnosti tuzemského soudu, u něhož chce jedna ze stran žalobu podati. Podle toho, co vyloženo, spadá tato občanská právní věc pod pravomoc zdejších soudů, ale není zde předpokladů pro místní příslušnost tuzemského soudu ve smyslu jurisdikční normy pro vykonávání soudnictví v tomto směru a bylo tedy použito § 28 j. n.

Čís. 8746.

Na předsedovi obecního honebního výboru na Moravě (na jeho dědicích) nelze se domáhati na soudě vydání toho, co mu bylo zapláceno na pachtovném z honitby.

(Rozh. ze dne 28. února 1929, R II 38/29.)

Obecní honební výbor v U. na Moravě domáhal se na dědicích po bývalém předsedovi obecního honebního výboru zaplacení 1.200 Kč, jež zaplatil zůstaviteli nájemce honitby. K námitce nepřípustnosti pořadu práva soud prvního stupně žalobu odmítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu s poukazem, by dále ve věci jednal a znovu rozhodl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jak již v rozhodnutí čís. 3232 sb. n. s. doličeno, jsou podle § 94 a násl. zákona čís. 4 z 1914 vyňaty ze soudní pravomoci věci upravené tímto zákonem. Věci upravenou tímto honebním zákonem jest zejména i pronájem honitby a přijetí nájemného, které podle § 25 lze na nájemci honitby dobývatí politickou exekucí, a upotřebení nájemného způsobem tomuto zákonu (§ 26) odpovídajícím. Porušením této povinnosti jest, zadržuje-li předseda obecního honebního výboru pro sebe nájemné. Podle § 18 poslední odstavec přísluší zemskému politickému úřadu, by zařídil, čeho třeba, nekoná-li předseda své povinnosti. Jest proto věcí tohoto úřadu, by podle § 18 přidržel předsedu obecního honebního výboru, a jestliže tento mezi tím již zemřel, jeho nástupce, kteří se podle § 547 obč. zák. považují, pokud jde o majetkové nároky a závazky, proti třetím osobám za osobu totožnou se zůstavitelem, k vrácení nájemného. Jest tedy žalobní nárok, pokud jde o vrácení nájemného, z pořadu práva vyloučen. K vůli úplnosti se podotýká, že jinak by se měla věc, kdyby žalobce uplatňoval nároky kotvící v § 93 nyní platného moravského honebního zákona. Podle § 93 mohou ohledně náhrady škod honbou a

zvěří způsobených podle dohodnutí s majiteli pozemků býti učiněny úmluvy odchylné od předpisů §§ 68 a násl. cit. zák., jimž má se sjednati platnost pořadem práva. Podobný předpis měl i § 82 dřívějšího moravského honebního zákona. Žalovaní sice tvrdí, že v zažalované částce jest zahrnuto 300 Kč nájemného a 900 Kč smluveného paušálu za škody honbou a zvěří způsobené, což by bylo případem § 93. Ale podle § 41 druhý odstavec j. n. rozhoduje, že žalobce opírá žalobu jen o vrácení nájemného z honitby, které podle žalobního tvrzení činí 1.200 Kč, a že ani po přednesu námitek žalované strany nezměnil žalobní důvod. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti tak, jak se stalo.

Čís. 8747.

Nejde o »odporující si dědické přihlášky« ve smyslu § 125 nesp. říz., podala-li pozůstalá vdova přihlášku z dědické smlouvy (ze závěti), zůstavitelova dcera pak, nepodavši přihlášky a nepopřevši dědickou smlouvu ani závěť, uplatňovala dědický nárok v tom smyslu, by jí byl přikázán podíl, jenž jí přísluší z dědické smlouvy i ze závěti, po případě by jí byl vyměřen povinný díl.

Předpis § 1254 obč. zák., že dědická smlouva nemůže býti odvolána na úkor manžela, s nímž byla ujednána, dotýká se jen ustanovení, jímž byl druhý manžel ustanoven dědicem.

(Rozh. ze dne 28. února 1929, R II 42/29.)

K pozůstalosti se přihlásila pozůstalá vdova z dědické smlouvy (ze závěti), zůstavitelova dcera pak, nepodavši přihlášky, uplatňovala dědický nárok v tom smyslu, by jí byl přikázán podíl, jenž jí přísluší z dědické smlouvy i ze závěti, po případě by jí byl vyměřen povinný díl. Pozůstalostní soud poukázal na pořad práva pozůstalou vdovu, rekursní soud zůstavitelovu dceru.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by ve věci dále jednal.

Důvody:

Nižší soudy vydaly usnesení, která předepisuje § 125 nesp. říz. jen v případech, když si dědické přihlášky odporují a nastane nutnost pořadem práva zjistiti, kterému z proucíh se dědiců přísluší právo dědické. Stížnost vytýká právem, že podle skutkového a právního stavu věci nebylo k vydání takovýchto usnesení podkladu, ježto nejde o rozpor mezi dědickými přihláškami. Zůstavitel zanechal dědickou smlouvu ujednanou dne 12. července 1883 s pozůstalou vdovou, tehdejší svojí snoubenkou, a jest v této dědické smlouvě ustanoveno, že manžel, který druhého manžela přežije, má býti dědicem po předemřelém manželi a zároveň oprávněn převzítí pozůstalostní jmění, jak stojí a leží, že však jest v tom případě povinen dětem z tohoto manželství vyplatiti $\frac{2}{5}$ ve-